

Framtiden har fått ett ansikte

Bidrag från Bengt Pleijel
2013-11-16
Senast uppdaterad 2014-02-26

Framtiden har fått ett ansikte! Blixt och dunder. Eld och svavel som på Lots tid. Flodvågor som på Noas tid. Vi möter "ondskans välde, mörkrets makt" (Sv Ps 111:1) . Vi ryser och fryser då vi tar de orden i vår mun. Vi har lärt känna dem. Vi läser om dem i tidningar. Vi ser dem på TV. Vi möter dem i vår vardagsvärld. Människor sparkas ihjäl. Barn får inte känna sig älskade. Människor ut, känner sig förkastade, ifrågasatta. Och vi frågar var Gud finns i allt detta. Den mörknande framtid är svår!

Det värsta med "ondskans välde, mörkrets makt" är att de suger in oss själva i ondskan och mörker. Det går så långsamt och så försåtligt. Vi går aningslöst på det ena efter det andra. Vi manipuleras in i det. Vi sugas in i det som är kärlekens motsats: Likgiltigheten! Orkar inte längre reagera. Lägg märke att det ligger ett lik i ordet likgiltighet.

Det finns ett motsug. En motmelodi om ett annat liv. "Bereden väg för Herren!" "Hosianna, Davids Son", "Gå Sion, din Konung att möta"... Jag gnolar igenom dem. De ger värme i vinterrusket. Och hopp för framtiden. Psalmerna ropar ut till oss: Stanna till. Unna dig en time-out med Jesus! Vänd dig mot honom som vänder sitt ansikte till dig.

Vi uppmanas ofta i Bibeln att söka hans ansikte. Komma in i Jesu närvaro. Du ser hans ansikte när du ställer dig bredvid pojkar och flickor, tiggarna och trashankarna, de slitna och trötta som letar sig fram ur gränderna. Tillsammans med dem ropar du ut ditt Hosianna. Hosianna är ett smärterop: "Ack Herre fräls, rädda mig, hjälp mig. Jag klarar inte av detta krångliga liv utan dig". Men Hosianna är också ett glädjerop. Du sjunger ut din glädje mot den som vänder sitt ansikte till dig. Du ser att han ser dig. Och du ser hur hans ansikte lyser. En upprättande kraft rakt in i dina nederlag.

I ditt liv kommer du ibland till en plats där du känner dig ensam, bortstött, ingen tar emot dig. Alla människor verkar så glada. Men du gråter. Men alldeles utanför i nattkylan ser du hur en dörr står på glänt, du hör några djur som råmar, du ser en ung kvinna och en man lutad över en foderspilt. Där ligger ett barn. Du ser barnets ansikte. Du anar en himmelsk närvaro. Gud i nattens timmar. I din nöd, i ditt mörker, i din ensamhet. Gud letar sig fram till dig.

Ibland händer svåra saker i ditt liv. Det känns som om Gud satt upp ett stopptecken. Han korsar ditt liv. Du fixeras av svårigheterna som rullat fram i din väg. När du lyfter blicken uppåt ser du den korsfäste. Du ser hans ansikte. "Hans ansikte vittnar om din smärta som han tagit in var dag i sig" (Ylva Eggehorn). Bli stilla där.

När du varit inför hans ansikte kan allt bli så annorlunda när du går ut i din vardag. Du får lära dig se som han på människor du möter. Du ser hur ytliga de är. Han ser hur slitna och trötta de är. De har varit så illa, de har så mycken gråt inom sig. Och han frågar: Vem skall jag sända? Vi övar oss att söka hans ansikte. Varje ögonblick inför honom lyfter oss ur sorg, missmod, trötthet. Vi söker hans ansikte också inför den sista morgondag då världens sista storkrasch kommer. Vi ser något bortom alla kriser och katastrofer. Vi ser Människosonen som kommer med himmelens skyar. Då ska vi få höra det som han sagt varje gång vi sökt hans ansikte: "Räta på er och lyft era huvuden, ty er befrielse närmar sig" (Luk 21:28). Han vars ansikte vi sökt, han som gång på gång fått upprätta oss och rest oss upp ur nederlag och misslyckande, han kommer till oss. Vi känner igen honom. Vi har sökt hans ansikte. Tillsammans med honom vågar vi gå in i framtiden.

Ty framtiden har fått ett ansikte.

Bengt Pleijel 86 +